

ved en bestemt Lejlighed blev indblandet i Tumulter paa Aaboulevarden. Justitsminister Zahle kaldte i den Anledning Politidirektøren hjem fra Ferie og paa lagde ham at hindre Gjentagelser.“ Hvis det ærede Medlem straks den Dag havde taget Ordet, vilde han have været nødt til at desavouere denne Artikel, og han vilde ogsaa have været nødt til at desavouere selve Socialdemokraternes Fører, det ærede Medlem Hr. Stauning, for det ærede Medlem Hr. Stauning udtalte — det staar Pag. 1922 i Tidenden: „Jeg gentager, hvad jeg sagde paa et tidligere Tidspunkt i Dag: Der er aldrig med mit Vidende eller med min Billigelse og sikkert“ — her er det dog blevet til „sikkert“ — „heller ikke fra Ministeriets eller Justitsministerens Side uden mit Vidende holdt Militær i Beredskab til Brug overfor danske Borgere.“ „Social-Demokraten“, det ærede Medlem Hr. Stauning og ogsaa det ærede Medlem Hr. Zahle vilde altsaa det ærede Medlem Hr. Munch være kommet til at desavouere, hvis han straks havde taget Ordet.

Det ærede Medlem Hr. Zahle vidste nemlig slet ikke noget om alt dette. Uagtet hans Forsvarsminister har været inde i det, kunde det ærede Medlem Hr. Zahle sige, at han kendte ikke noget til det, det var noget, Politidirektøren havde ordnet, og han havde ikke en Gang faaet Indberetning derom. Politidirektøren havde ikke talt til ham om det. Ja, om han har gjort det eller ikke, forekommer mig at være en Biting. Men selve Justitsministeren har altsaa ikke været klar over de Foranstaltninger, der blev truffet. Uagtet hele Landet paa en vis Tid var i Spænding med Hensyn til, hvad der skete i Anledning af Grønttorvspektaklerne, var Landets Justitsminister overhovedet ikke inde i, hvilke Foranstaltninger der blev truffet, han brød sig ikke om, hvilke Indberetninger der kom desangaaende eller om overhovedet, at faa saadanne. Men det maa han om, det skal jeg ikke blande mig i; og det ærede Medlem Hr. Munch maa klare overfor ham, hvorfor han ikke som Forsvarsminister gjorde selve Statsministeren bekendt med de Foranstaltninger, der blev truffet.

Jeg mener, at det ærede Medlem Hr. Munch og det ærede Medlem Hr. Zahle har misforstaaet mig noget. Jeg har nemlig ikke med et eneste Ord bebrejdet dem, at de har haft Militæret i Beredskab. Jeg synes, det er noget saa selvfølgeligt, at Politiet, naar det er bange for ikke

at kunne klare en Opgave, beder Militæret om at være parat til, hvis Politiet ikke kan klare det, at gribe ind. For mig staar det som en ren Selvfølgelighed, og Politidirektøren, der handler paa Justitsministerens Vegne, enten han kan sætte sig i Forbindelse med ham telefonisk eller ikke —, noget som gaar, om jeg saa maa sige, rent følelsesmæssigt —, ved selvfølgelig altid, hvad der ønskes, og hvorledes han bør handle. Derfor forekommer det mig ikke rigtigt, naar det ærede Medlem Hr. Zahle stadig vil dække sig bag Politidirektøren, ja, endog vil gaa saa vidt, at han vil hævde, at det er Politidirektøren, der er ansvarlig for Ro og Orden her i Landet. Hvem skal saa være ansvarlig ude omkring paa Landet, hvis der sker Spektakler? Er det Politimestrene, der der har Ansvaret? Jeg forstaar ikke, at man under et parlamentarisk Styre kan synke saa langt ned, at Landets Justitsminister, som tillige var Statsminister, vil skyde Ansvaret fra sig; for det er hans Ansvar.

Det ærede Medlem Hr. Zahle sagde: Hvad mener egentlig den nuværende Regering? Snart bebrejder den os, at vi har gjort for lidt, snart, at vi har gjort for meget. Saadan kan man jo sige; men jeg vil hellere udtrykke det paa en anden Maade. Naar det ærede Medlem Hr. Munch siger: Jeg vidste alt, saa siger vi: Ja, men det ærede Medlem Hr. Zahle siger det modsatte. Naar saa det ærede Medlem Hr. Zahle kommer frem og siger: Jeg vidste intet, er vi nødt til at sige: Men det ærede Medlem Hr. Munch vidste, hvorledes Situationen var. Jeg vil derfor bede de to ærede Medlemmer, om de ikke kan blive enige om, hvorledes Forholdet var, for saa vilde det være langt lettere for os at diskutere med dem. Det er saa kedeligt, naar den ene af dem siger lige det stik modsatte af den anden.

Jeg skal overlade til det ærede Medlem Hr. Stauning og det ærede Medlem Hr. Munch at klare de Udtalelser, som jeg citerede af det ærede Medlem Hr. Stauning, efter at det ærede Medlem Hr. Munch nu har oplyst det, han har oplyst for Rigsdagen, og derigennem tydeligt og klart i Princippet godkender den Udvikling, jeg har givet. Men hvad angaar selve det ærede Medlem Hr. Stauning, maa jeg sige, at hans Udtalelser var lidt overraskende. Han kender paa en Prik alt, hvad der er sket under den nuværende Regering. Han ved Dagene, han ved, hvilke Foranstaltninger der er truffet, han